

کارگاه بازیگری برای دوربین

۱- «مل چرچر»

۲- «مایکل کین»

برگردان و تنظیم نگارشی: مسعود مدنی

سرشناسه: چرچر، مل Churcher, Mel

عنوان و نام پدیدآور: کارگاه بازیگری برای دوربین / مل چرچر، مایکل کین؛ برگردان و تنظیم نگارشی مسعود مدنی.

مشخصات نشر: تهران: تابان خرد، ۱۳۹۵.

مشخصات ظاهری: ۷۷ ص: مصور، عکس؛ ۱۴/۵×۲۱/۵ س.م.

شابک: ۹-۰۶-۸۱۰۲-۶۰۰-۹۷۸

وضعیت فهرست نویسی: فیفا

یادداشت: کتاب حاضر ترجمه کتاب "A screen acting workshop" است.

موضوع: بازیگری سینما

موضوع: Motion picture acting

شناسه ثبت شده: کین، مایکل، ۱۹۳۳ - م

ناماسه افزا: Caine, Michael

ناماسه افزوده: مسعود، مترجم

رده بندی کلاس: ۱۱۱۵ چ ۴۱۲/۹/۱۹۹۵ PN

رده بندی دویی: ۷۹۰۴۳۰۲۱

شماره کتابشناسی ملی: ۴۴۹۸۷۱

کارگاه بازیگری برای دوربین

نویسندگان: مل چرچر- مایکل کین

مترجم: مسعود مدنی

صفحه آرای و طراحی جلد: شبنم ترابی بارین

مدیر تولید: سحر اسماعیلی

نظارت چاپ: محمد خالق وردی

لیتوگرافی، چاپ و صحافی: نقشینه پیمان

نوبت چاپ: اول، پاییز ۱۳۹۶

تیراژ: ۱۰۰۰ جلد

شابک: ۹-۰۶-۸۱۰۲-۶۰۰-۹۷۸

آدرس: تهران- شهرک آپادانا، بلوک ۲۱، ورودی ۳، ممکف شرقی

تلفن: ۰۹۱۲۵۰۷۹۴۶۱-۴۴۶۴۹۶۷۱

۷	مقدمه‌ای بر یک تنظیم نگارشی
۸	مقدمه مولف
	کارگاه بازیگری برای دوربین: مل چرچر
۱۱	کارگاه یک: حفظ زندگی
۱۱	مقدمه
۱۲	۱.۱ داستان‌ها
۱۵	۲.۱ گوش داد
۱۵	۳.۱ بخش‌های اصلی
۱۹	۴.۱ شخصیت
۲۱	۵.۱ فکر کردن
۲۲	۶.۱ بزرگ و کوچک
۲۳	کارگاه دو: نفوذ به درون نقش و بدن کردن
۲۳	۱.۲ نوری از زندگی در چشم‌ها
۲۴	۲.۲ تصویر ذهنی
۲۴	۳.۲ مرتبط کردن احساس شخصی با متن
۲۵	۴.۲ نباید لحظه مناسب بیان را از دست داد
۲۵	۵.۲ حرف زدن درباره موارد مشخص (شخصیت‌ها)
۲۶	۶.۲ حرف زدن درباره موارد مشخص (محیط)
۲۷	۷.۲ کار با عواطف (عواطف شخصی)
۲۸	۸.۲ توصیف صحنه با استفاده از احساسات شخصی
	کارگاه سه: زندگی جسمی (فیزیکی)
۳۲	۱.۳ تمرینات صدایی
۳۴	۲.۳ ویژگی ستاره بودن
۳۵	۳.۳ «جعبه ابزار» بازیگر
۳۵	۴.۳ «جعبه ابزار» برای ارتباط با دیگران
۳۶	۵.۳ «جعبه ابزار»
۳۸	۶.۳ «جعبه ابزار» (زنده کردن صحنه‌ها)

۳۸		۷,۳ جعبه ابزار (بازی روانی)
۳۹		۸,۳ جعبه ابزار (بازی روانی - احساسی)
۴۰		۹,۳ نیازها
۴۱		۱۰,۳ نقاب‌ها

۴۲		کارگاه چهار: از طریق چشم دوربین
۴۴		۱,۴ چشم و مسیر نگاه
۴۵		۲,۴ زاویه و فضای صحنه
۴۷		۳,۴ کدام موارد فنی آری و کدام‌ها نه
۴۷		۱,۴ متمرکز و استوار ایستادن
۴۷		۴ موارد فنی (اسباب و اثاثه)
۴۸		۶,۴ اندازه
۴۹		۷,۴ فیل برداری

۵۰		کارگاه پنج
۵۰		۱,۵ بازیگرایی - تمرینات
۵۱		۲,۵ در جلسه بازیگرایی باید تفاوت‌ها خود و نزدیک به نقش به نظر آید
۵۱		۳,۵ در جلسه «بازیگرایی» نگذارید کلمات شما را پیش ببرند، این شما هستید که کلمات را پیش می‌برید
۵۲		۴,۵ بازیگرایی - آمادگی برای متن
۵۳		۵,۵ تمرین و اجرا
۵۵		۶,۵ نتیجه نهایی

۵۶		کارگاه بازیگری برای دوربین: «هایکل کین»
۵۶		نمای نزدیک
۵۹		دیدن فیلم‌های روزانه
۶۱		صحنه‌ای از «آلفی»
۶۶		تمرین و تحلیل صحنه
۶۶		«سکوت» (۱۹۶۳) «اینگمار برگمن»
۶۹		«خورشید جاودانه یک ذهن بی‌نقص» (۲۰۰۴) «چارلی کافمن»
۷۴		«باغبان جاودان» (۵۰۰۲) نوشته «جان لو کاره»
۷۶		کلام پایانی

مقدمه‌ای بر یک تنظیم نگارشی

«مل چرچر» (Mel Churcher) نویسنده و مربی کارگاه «بازیگری برای دوربین» ناشر «دی. وی. دی» که متن نگارشی آن را در دست دارید، یک مربی بیان است. این عنوان در صنعت فیلمسازی دنیا به کسانی گفته می‌شود که بازیگران فیلم سینمایی را پیش و هنگام تولید فیلم سینمایی به صورت عملی با فنون بیانی صدا و پیکربازیگری آشنا می‌کنند و به طور عمده برای بازیگران تازه کار و نقش‌های کوچک در فیلم به کار می‌آیند. این البته گاه در موارد خاص شامل بازیگران اول و ستاره‌های فیلم می‌شود.

«مربی بیان» (Coach) کاری به «بازیگر یابی» (Casting) ندارد و کارش بیشتر، مشاوره و آموزش در تولید برنامه‌های نمایشی است که افراد مختلف با تجربه متفاوت با هنر نمایشی، در تولید آن شرکت دارند. از اینرو، «مربی بیان» شخصی است با تجربه گسترده با آدم‌های مختلف.

«مل چرچر» با عنوان مربی کارگاه «بازیگری برای دوربین» بین آمریکا و اروپا دائم در سفر است و مجری کارگاه خود کارگاه «بازیگری برای دوربین» در مدارس بازیگری و سینمایی است.

دفتری که در دست دارید در حقیقت «تنظیم نگارشی» کارگاه اوست که در پنج مرحله برگزار می‌شود. در تدوین متن تا حد ممکن سعی شده فضایی عملی کارگاه حفظ شود. کارگاه به صورت «دی. وی. دی» ضمیمه کتابی است از «چرچر» با عنوان «Screen Acting: A Workbook».

همچون کارگاه، این پنج مرحله «دی. وی. دی» در متن دفتر هم رعایت شده. در متن تا حد امکان تلاش کرده‌ام به متن زبان روزمره وفادار باقی مانم و حد ممکن آنرا با عکسهای مربوطه همراه کنم.

دست آخر برای تکمیل این مجموعه، متن کارگاه انگری برای دوربین «مایکل کین» را هم به متن افزودم. هرچند کارگاه یک‌ساعته «مایکل کین» قدیم است اما ماشای آن را به بازیگران جوان بسیار توصیه می‌کنم. این جلسه یک ساعته حاوی جنبه‌های آموزشی مهمی برای بازیگران جوان است. این مجموعه در سال ۷۸۹۱ تهیه شد و در سال ۳۱۰۲ پخش جهانی اینترنتی شد.

«مایکل کین» معتقد است که بازیگری تئاتر جراحی با جراحی (اد کاریل) و بازیگری سینمایی، جراحی با «لیزر» است. در این ضبط تلویزیونی «کین»، با پنج بازیگر جوان صحنه‌هایی از فیلم «آلفی» و دیگر فیلم‌ها را اجرا و نکته‌هایی در هنر بازیگری برای دوربین را توضیح می‌دهد. «کین» در این کارگاه در باره هنر بازی در «کلوزآپ» و «اکستریم کلوزآپ» صحبت می‌کند و بر این باور است که تئاتر هنر کس و سینما هنر واکنش (نمای نزدیک) است و این چیزی است که بازیگران نباید فراموش کنند. او می‌افزاید که دوربین بهترین دوست بازیگر است اما بازیگر باید در نهایت دوربین را صحنه فیلمبرداری به تمامی نادیده بگیرد.

می‌دانم این متن و تصاویر هیچ کدام جایگزین اصل فیلم نخواهد شد. امیدوارم در صورت امکان، بازیگران و بازیگران جوان، روزی به ترجمه کتاب ارزنده «مایکل کین» در باره بازیگری سینمایی با عنوان «کمتر است، بیشتر» (Less is more) دست یابیم.

دست آخر نمونه صحنه‌ها همراه با تحلیل برای تمرین بازیگران از سه فیلم «سکوت» (برگمن)، «خورشید ابدی» یک ذهن پاک»، «باغبان همیشگی» برای دوستداران از سوی نویسنده کتاب «مل چرچر» انتخاب شده است.

مقدمه مولف

من زمانی بازیگر بودم، خوب می دانم که حضور جلوی دوربین بودن یعنی چه. کابوس بازیگر در شب پیش از فیلمبرداری می شناسم، احساس لذت ناپیدای ظهور جلوی دوربین و وحشت از فراموش کردن دیالوگ جلوی دوربین، دهان خشک، تپش قلب و بازی جلوی دوربین که پیش از آنکه آغاز شود پایان می یابد را می شناسم. زمانی دور که شروع به آموزش کارگردانی کردم، تلاش داشتم دیگران همان لحظاتی را که من تجربه می کردم را تجربه کنند و می خواستم به آنان آرامش ببخشم. بتدریج متوجه شدم که «بازیگر خوب بودن» خودش مانع کار بود. اینکه جستجوی بازخورد تماشاگر نسبت به احساس بازیگر خود می تواند منجر به نتیجه ای متضاد شود. اینکه چگونه با اینکه بازیگر می گفت احساس راحتی زیاده از حد می کند، گاه ناگهان احساس واقعی و نیرومندی کند.

من متوجه شدم که بازیگری در اطراف حرفه سینما حدود بیست سال پیش کارم را شروع کردم و از آن رفیع تا به حال در اطراف صحنه فیلمبرداری ماهها کار کرده ام، در بررسی بازی ها روی مانیتور، گاه دوازده ساعت در روز بر روی متجاوز چهل فیلم سینمایی و تولیدات تلویزیونی کار کرده ام و آنقدر خوش اقبال بوده ام که کار تاریک من به تازگی از نزدیک ببینم و اینکه بینم بازی بازیگران رشد کرده و یا نتیجه کارشان بهتر شده است. من همچنین هزاران بازیگر و استعداد در حال رشد را در کارگاه ها و در استودیوها در جلسات گروهی و فردی آموزش داده ام. از دید تجربه کرده ام، از این تجربه ها بود که اولین کتاب من: «بازیگری سینمایی: ۴۲ بار حقیقت در ثانیه» شکل گرفت که رنمایی است از تمامی جنبه های بازیگری سینمایی. در کتاب حاضر (که متن نگارشی دی وی دی آنرا به دست می آید) عصاره کارگاههای عملی ام را با شما در میان بگذارم. کاری در ادامه مسیر بازیگری سینمایی که خود، تله ویژن، تنها جادویی و فوری که طولانی و نفس گیر است. «مارلون براندو» یک بار درباره بازیگر گفته: «بازیگری ره تن ترین حرفه دنیاست، هر موقع چیزی را از دیگران می خواهیم، یا هر موقع می خواهیم چیزی را از آنها پنهان کنیم، یا می خواهیم آنرا وانمود کنیم، آنرا به کار می گیریم. غالب آدمها طی روز بازیگرند.»

مدارس نمایش راهی فوق العاده برای یادگیری حرفه بازیگری هستند، اما از طرفی این مدارس شخص را مملو از اطلاعاتی می کند که گاه در لحظه بازیگری مانع از بازیگر می شود. به شمار می آیند، از اینرو باید بپذیرید که وقتی آموزش های اولیه انجام شد، در موقع نیاز به هنگام بازی به حال خود رها شوید تا درک کنید که به چه چیزهایی نیاز دارید. باید به حال خود رها شوید تا بفهمید به چه نیازی دارید، درست مثل زندگی. باید بگذارند که مراحل مقدماتی، خود مسیر کار را تعیین کنند. باید اطمینان داشته باشید که برگردید و در نیروی تخیل، به خود اعتماد کنید، همچون وقتی که چهار پنج ساله بودید و باور داشتید که به ته حیاط، ارواح در انتظارند و یا سفینه فضایی در حیاط خانه آنان فرود خواهد آمد و شما را با خود خواهد برد. یا زمانی که خانه روی آن بنا شده را خالی خواهند کرد.

بسیاری انسانها در اطراف ما در اضطراب و نگران آینده و یا گذشته هستند. نقش شما در زندگی هرچه باشد باید اکنون و اینجا باشید تا نقش مورد نظر را زندگی کنید. متوقف کردن زمان خودش موفقیت بزرگی برای بازیگر است. بازیگر و کارگردان، «ماریا اینکن» درباره کمدی می گویند: «تنها یک لحظه وجود دارد و این لحظه اکنون است.» «دی اچ لارنس» دائم از «زندگی در لحظه» صحبت می کرد و «اکهارت تول» در پرفروش ترین کتابش

«نیروی اکنون» شعری از «تی اس الیوت»، کلام «بورت نورتن» را به وام می گیرد:

— آنچه می تواند بوده باشد و آنچه بوده اشاره به مقصد دارند که همیشه حاضر است.

بازیگر باید نیروی لازم را پیدا کند تا زمان را متوقف کند و در زمان حاضر حضور داشته باشد. این لذت کارماست. برای اینست که آموزش می‌بینیم. در اثر تکرار آموزش «تکنیک» و یا «روش» شکل می‌گیرد. در آن صورت تکنیک روشی سیال و یا شخصی نخواهد بود. باید درک کنید چه چیز در شرایط شخصی اثر بخش است و ترکیب شخصی خود را خلق کنید. با گذشت زمان در اثر سخت پسند بودن هر بار با پی گیری روش‌های همیشگی چیزی ثابت را کشف می‌کنیم. آنچه من آنرا اثربخش‌ترین توصیه برای بازیگر سینمایی دانم، اینها هستند:

- باید مثل یک بچه باه، بازوی غل و غش بوده و بازی را با همان تعهد و انرژی و در کاملی چون یک بچه بازی کنید. درباره شیوه بازی نقش از پیش تصمیمی نگذارید.

- باید روشهایی برای تسخیر تمام پیکرتان در بازی پیدا کنید تا حافظه مشخص ماهیچه‌ای، حس و آگاهی حسی را با هم همراه کنید. فقط کافی نیست که در باره نقش فکر کنید.

- باید تدارک برای نقش را از اصل عمل جدا کنید. طی مرحله تدارک و آمادگی، به نیمه آگاهی اتان اضافه می‌شود و تنها در آن حاضر و هنگام ایفای نقش با اندیشه‌های آگاهانه درگیر می‌شوید.

- در ژرف‌ترین لایه‌های وجودتان باید از خودتان شروع کنید که ما را به نقطه اولیه خودتان باز می‌گرداند. بچه‌ها حواسشان پرت نمی‌شود. آنها نقش‌ها را طوری بازی می‌کنند گویی خودشان همان نقش‌ها هستند سپس کارشان را متوقف می‌کنند و می‌روند جای می‌نوشند.

آنچه در لحظه انجام وظیفه در جلوی دوربین تجربه می‌کنیم، چیست؟ نوعی آزادی، راحتی، سادگی و بداهه پردازی و رهایی از دانستن و تصمیم گیری. همچون لحظه «کنونی» آزاد باشید، گویی در زندگی واقعی باشید. گویی در کنار درب بسته‌ای ایستاده باشی و بدانی که چه کسی در پشت در منتظر شماست که به نیاز شما پاسخ دهد که در را باز کرده و داخل شوید. اما نباید از آنچه لحظه‌ای بعد رخ می‌دهد، آگاهی داشته باشی.